

Mindeord over

Alfred V. Pedersen

15. august 1896 - 20. maj 1978.

Billedet af den myndige herre med det strenge skolemesterblik bag brille-glassene er noget af det første, man får øje på, når man træder ind ad døren til museet. Og ikke med urette. Alfred Pedersen sled for foreningen i 26 år som medlem af dens bestyrelse, fra 1957-71 var han dens formand og museets daglige leder, lige utrættelig og nidkær i begge funktioner, pertentlig i det praktiske arbejde (han ville allerhelst gøre det hele selv) og en målbevidst forkæmper udadtil for den sag, der var hans hjertebarn. I hans tid voksede samlingerne (han var ikke for intet en ivrig og erfaren samler selv), og der var pinlig orden i økonomi og registrering. Derimod var det nok hans væsen fremmed at lade publikums-mæssige hensyn være afgørende, at være i moderne forstand „museums-pædagogisk“ og udadrettet. Pedersen var et barn af sin egen tid, også hvad hans museums-mæssige virke angik.

Og ligesom han – ud fra sine egne præmisser – tog vare på kulturhistorien inden for sit midtfynske område, var han selv et stykke levende kulturhistorie – en type, så markant at han vil blive husket, hvad enten

*Alfred Villiam Pedersen, førstelærer i
Sdr. Højrup fra 1927-1966.
Styrelsesmedlem i museet fra 1945-1957.
Formand fra 1957-1971.*

man fandt ham „inciterende“ eller „irriterende“. Om et menneske af hans støbning vil begge ord kunne anvendes. Men kedelig vil næppe nogen finde på at kalde ham, og deri ligger en erkendelse af, at Alfred Pedersen var en personlighed.

Hans eftermæle som lærer gennem et langt liv tilkommer det andre at udtale sig om. Men man gør ham ikke uret ved at påstå, at den stilige degn fra Sønder Højrup var en fremmed fugl blandt unge lærer-kolleger af 70'ernes type. Der var mere end en generation eller to til forskel i grundholdning og adfærd.

Var han blevet født et halvt hundrede år senere eller i et andet miljø, var han sikkert kommet på en anden hylde. For han havde stof i sig til en forsker. Hans kyndighed (hans skarpe kenderblik i marken) og hans ambitioner som amatør-arkæolog bragte ham i kontakt med den højere sagkundskab herhjemme. Førstelærer Pedersen fra Sdr. Højrup var et kendt navn, også i Nationalmuseets 1. afdeling.

De, der kendte ham på nærmere hold, ved, at den noget utilnærmelige herre kunne være et særdeles festligt menneske, en veloplagt fortæller med en egen bidsk humor og evne til at tage mennesker og situationer på kornet.

Og i mange tætbeskrevne kollegiehæfter med digte og aforismer fik den utrættelige lærer, kirkesanger, museumsmand m. v. afløb for sine tanker og sine „litterære ambitioner“. Alfred Pedersen var måske netop typen på den dygtige „seminarist“ fra fordums dage: begavet amatør på mange områder og (tilsyneladende) lykkelig bevidst om sit eget værd.

Da han døde i maj sidste år, havde han været enkemand gennem et halvt års tid og var blevet ensom i den store Svendborg-villa, hvor de to sammen havde haft en række gode, aktive år i deres pensionisttilværelse. Fru Pedersen var et vin-

dende menneske og tillige, med sit mere nøgterne gemyt, en uvurderlig modvægt til sin nok så vidtløftige ægtemand, der selv aldrig lagde skjul på, hvor højt han værdsatte hende.

Det skal ingen hemmelighed være, at vi havde håbet, at en del af Pedersens store private oldsagssamling måtte havne på hans gamle museum en skønne dag. At det imidlertid blev hans fødestedskommune, Ejby på Vestfyn, der som universalarving gik af med gevinsten, skyldes jo nok den rodfæstethed, som var en af de gammeldags dyder, der prægede Alfred Pedersen, vel ikke mindst i hans alderdom.

Til gengæld havde han i sine velmagtsdage ikke blot ofret tid og kræfter, men også rede penge (10.000 kr.) på „den gode sag“. Og hvad mere var: med sine legendariske tategaver havde han også formået andre behjertede sjæle til at følge sit eksempel, hvorved Ringe museumsfond (af 1967) blev tilsikret en kapital på 50.000 kr., hvis renter kommer den daglige drift til gode.

Således er Ringe museum stadig for en stor del et resultat af Alfred V. Pedersens indsats. Vi er vor gamle formand stor tak skyldig.

Ære være hans minde.

J. E. P.